

Türk Sömürgeciliğine Pınarcık'ta Vurulan Darbe ve Ortaya Çıkardığı Gerçekler

Baştarafı 1. sayfada

peryalist sistem yardımı çağrılmış; Türk barbarlığı kuzu gösterilerek, bu barbarlığa yardım edilmediği için insanlık hayasızca suçlanmıştır. Türk devletinin bu feryatlarının nedeni nedir?

Pınarcık Eylemi; "Milis Ordusunun" Açık İflasını Sergilemiştir

15 Ağustos '84 silahlı mücadelesi karşısında Türk burjuvazisi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı başedemeyeceğini anlayınca milis örgütlemesine gitti. Faşist Türk sömürgecileri ilk planda 25.000 kişilik bir milis gücü oluşturmayı hedeflediler. Kenan Evren, milis oluşumuyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kısa sürede durdurulacağını söylüyordu. Bütün devlet yetkilileri de aynı hayali tekrarlardılar. Fakat yanılıyorlardı. Bir avuç feodal-komprador ve aşiret reisi, eşkiya, lümpen, reformist güç dışında; bütün emekçi, sınıf ve tabakalar ulusal kurtuluştan yanaydılar. Güney Kürdistan'da Saddam'ın oluşturduğu 10.000 kişilik çete ordusunun pratiğine yakından şahit olan halkımız, milisliğe karşı durdu. Üstelik bu defa Türk sömürgeciliğinin karşısında geri ve örgütsüz bir halk değil, ulusal bağımsızlıkçı program, örgüt ve eylemi temel alan PKK öncülüğü ile savaştan bir halk vardı. Bu nedenle objektif olarak zemini daralmış olan milislik, 1980'lerde Kürdistan halk ve mücadele gerçekliğine karşı dayanamazdı.

1986 yılı başından itibaren daha yaygın bir şekilde milisliğe şiddet temelinde yönelinmeye başlandı. Savaşın kuralı vardı. Bağımsızlık ve özgürlük davası için karşı-devrim karşı geliştirilen her eylem devrimciydi. Neticede Hakkari; Şemdinli, Uludere, Çukurca, Şırnak, Van, Eruh, Mardin, Bingöl, Siirt, Diyarbakır'da milis çetelere vurulan darbeler, Türk faşist sömürgeciliğinin oyununu bozdu. Sömürgecilerin verdiği son rakam 7400'dür. Fakat bunun aktif miktarı 500 bile değildir. Köylüler milisliğe karşı direnmektedirler. Silah almamak için göç etmektedirler. Bu sonuç bölgelidir. Van'da ağaların çoğu şehirlere kaçmıştır. Gazete manşetleri, "milis çıkmazını" belgeyen haberlerle doludur. Dünya basını, Türk devletinin bu insanlık dışı kurumunun çıkmazını belgelemektedir. Haziran ayında başta Alman televizyonları olmak üzere Avrupa televizyonları, belgesel filmlerle, Türk ordusunun milis çıkmazını belgeledirler.

Son Pınarcık eylemi; milisliğin iflas belgesi olmuştur. İflas eden sadece milislik olmamıştır. Kürt hakim sınıflarının güçsüzlüğünü ve Türk sömürgeciliğinin artık halkımızın ulusal kurtuluş ve birlik mücadelesinin önüne geçemeyeceğini de göstermiştir. Türk burjuvazisinin bu denli feryadı boşuna değildir. Tarihi, katliam tarihi olan Türk egemenlik sistemi, "Pınarcık" olayına katliam diyor. Dünya halklarını aldatmak istiyor. Ama nafile. Dünya halkları artık şu soruya cevap arıyorlar: Türk ordusunun Kürdistan'da işi ne? Neden zorla Kürt insanını birbirine karşı silahlandırıyor? Bir milyonluk ordusuna güvenemiyor mu? Soruların cevabı her gün veriliyor. Ancak, Türk faşist devleti, olsa olsa kendini aldatabilir. Kürt halkına karşı emperyalistler dışında kimseden yardım

alamamaktadır. Türk devletinin karşısında konuşabilen, savaşılabilen, dünya halklarına hitap edebilen bir halk gerçekliği vardır.

Her defasında olduğu gibi, çaresiz kalan Türk devleti, milislerin sayısını arttırmaktan, köyleri birleştirmekten bahsetmektedir. Türkiye gazetesi 24 Haziran '87 sayısında (Ahmet Sağırılı); yeni bir icatmış gibi, tekrar Hamidiye Alayları'nı çare olarak önermektedir. Ama çarenin kendisi 1984'ten itibaren uygulanmaya konulmuş ve bugün ise tümden iflas etmiştir.

Sadece Çetecilik Değil, Türk Faşist Sömürgeciliğinin Özel Savaşı da İflas Etmiştir

Kenan Evren, Turgut Özal dahil; en üst faşist yetkililer, her defasında Kürdistan savaşçıları için "bir avuçturlar", "bitiyorlar", "çaresizdirler", "dışarıdan geliyorlar" vb. demelerle kendilerini aldatmaya çalıştılar. Şimdi ise aynı Kenan Evren, Sivas'ta yaptığı konuşmada "Irak-İran savaşı devam ettiği müddetçe var olacaklar" diyor. Türk faşizminin başı, çaresizlikten ne yapacağını bilemiyor. M. Kemal gibi "Sivas çıkarması" yapıyor. Defalarca tükürdüğünü yalama Türk burjuva büyüklerine hastır. Kenan Evren'i, yine Türk burjuva ve ordu yetkilileri çürütmektedir. 24 ve 25 Haziran '87 tarihli Hürriyet, Milliyet ve Tercüman gazeteleri, Kenan Evren'e karşı çıkıyorlar. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini kabul etmek zorunda kalıyorlar... Akıllarıncı halk savaşını inceliyorlar. Tabii çözümleri, sınıf konumları ve kendilerine verilen faşist piyonluğa uygun oluyor. Çözüm adına çözümsüzlük öneriyor. Sonuçta "Türk ordusunun kazanacağı" varsayımına varıyorlar... Ancak ne bilim, ne de yaşanan gerçekler çarpılabilir. Hangi sömürgeci güç, ulusal kurtuluşu için ayaklanan bir halka karşı başarı kazandı ki, Türk ordusu kazansın. Vietnam halkının ABD, Fransız ve Japon emperyalizmini; Mozambik, Angola halklarının Portekiz sömürgeciliğini yendiği gibi, ulusal kurtuluşu için ayaklanan Kürt halkı da Türk sömürgeciliğini yenecektir. Bugün bu yengi yaşanmaktadır. Uzun süreli halk savaşının anlamı da budur.

Türk burjuvazisinin ve Türk basınının sergilediği tam bir çıkmazdır. "Özel Harp Dairesi"nin ve özel savaşın diğer bir temel ögesi olan lümpenlerden oluşturulan faşist kontra birlikleridir.. Türk ordusu "rambolari" ile çok övünüyor. Şimdi de kontraların iflası sergileniyor. Türk basını, sayıları 1580'yi bulan özel kontra elemanlarının, daha çok bakanların korunmasında kullanıldığını, istihbarsız çalışmadığını, ancak kuşatılmış hedeflere karşı başarılı olduğunu yazıyor. Sözün açıkçası kontraların hiçbir işe yaramadıkları, Şemdinli ve Ömerli'deki çatışmalarda bozguna uğratıldıkları, savunmasız insanlara karşı katliam birlikleri olduğu itiraf ediliyor. Her nedense basın önceki gibi "kontraların" maharetlerini sıralayamıyor. Ömerli'ye sevk edilen 1500'ün üstünde kontranın diğer önlemler gibi çaresizliği belli değil midir?..

Pınarcık eylemini bütün ordu birlikleri duymasına rağmen, "kahraman" Türk subaylarından hiçbiri korkudan başını kaldırmıyor. ARGK savaşçıları ve eylem güçlerine karşı, Türk ordusunun geceleri

savunmada olduğunu, Türk ordu yetkilileri kabul ediyor. 24 Haziran '87 tarihli Hürriyet'te adı verilmeyen bir askeri yetkili; "Pınarcık köyünde çatışma başlayınca 3 km. mesafede bulunan seyyar bir jandarma karakolu silah seslerini duymuş, ancak güvenlik güçleri gece savunmada oldukları için, bölgeye intikal etmemiş. Bölücü eşkiya zaman zaman uyguladıkları taktiklerde, silah atışları yaparak güvenlik güçlerini üzerlerine çekip pusuya düşürmeyi amaçlıyorlar" şeklinde gerçeği itiraf etmiştir.

Yüzbinlerce kişilik ordu, tank top, kontra, çetenin yetmemesi karşısında Türk burjuva politikacıları şimdi de hükümetten "özel barış gücü" istemektedirler. Kuşkusuz istenen "emperyalist babalarının ordusudur." Türkiye-Suriye sınırı; döşenen mayına, yapılan aydınlatmaya, yine kanallara, tel örgüye ve pusulara ek olarak çelik tellerle örülmesi düşünülüyor. "Alman Geraum firmasına" verilen ihalede bu alan için çelik tel duvarı yapılması istendi. Eğer gücü yetse, Türk devleti, hudutlara Çin seddinden de daha büyük engeller yapacaktır. Bütün bunlar neyi ifade ediyor? Artık ekonomik önlem yalanı da sökmemektedir. Milislik iflas etmiştir. Kontraların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bir anlam ifade etmediği açığa çıkmıştır. TC'nin binlerce kişilik ordu birlikleri savunmadadır. Köyleri birleştirme planı şimdiden fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Buna kalkışmanın siyasal, askeri olanaksızlığı bir yana, ekonomik külfeti, basına yansıdığı kadarıyla Türk devletinin altından kalkamayacağı boyutlardadır.

Pınarcık Eylemi, Türk Burjuvazisinin Sahtekarlığını ve Tükenişini Bir Daha Belgelemiştir

Eylem üzerine Türk burjuva klikleri birbirine girmiştir. 23 Haziran '87 tarihli Tercüman'da DSP Genel Sekreteri Nuri Korkmaz, "Cumhurbaşkanı ve başbakanın teşhisinde çarpık mantık vardır..." diyerek, K. Evren ve T. Özal'ı yalancılıkla suçladı. T. Özal, yapılan değerlendirmelerle çelişen görüşleri ileri sürerek, sınıf karakterine uygun deyimler kullandı. DSP'li Şükür Babacan, "hükümeti barış gücü istemeye" davet etti... DYP Genel Başkanı H. Cindoruk, "K. Evren ve hükümeti" eleştirerek hükümetin çaresiz olduğunu ileri sürdü. SHP Genel Başkanı E. İnönü, "hükümetin istifasını" istedi... Cadi kazanına dönen burjuva klikleşmesi, faşist devletin egemenlik varyasyonları

olduklarını göstermekten başka bir şey yapmadılar... Ardından meclis görüşmeleri ve İçişleri Bakanının istifası istendi. "Türklüğün birliği", "ulusal çıkarlar" teraneleriyle şovenizm histerisi yayılmaya başlandı. Hızını alamayan Raşan Ecevit gibi "sahte burjuva demokratları" soluğu Mardin'de aldılar...

Tedbir adına çıkmaz Türk burjuvazisinin çehresi oldu. Burjuva partileri arasında "milli birlik" sahtekarlığı Şubat '87 ulusal kurtuluş eylemleri ile tekrar gündeme gelmiş ve mecliste kapalı oturumlar

gün savaşıdır. Ama Türk halkına karşı değil, Türk egemenlerine, Türk ordusuna karşı verilen ulusal kurtuluş savaşıdır. Bu savaşta Türk emekçilerinin yeri, Kürt halkının yanındır. Açlığa, sürgüne, ölüme, zindana, işkenceye, ahlaksızlığa mahkum edilen Türkiye emekçilerinin kurtuluşu da faşist-sömürgeci Türk burjuva egemenliğinin yıkılmasından geçer. Türk emekçileri gittikçe bu yalın gerçeği daha fazla anlıyorlar. Türk faşizmi, artık katliamcı politikasına Türk halkını rahat alet edememenin sancısını çekmektedir.

Faşizmin uşak kalemsörü Uğur Mumcu, boşuna PKK-ASALA ilişkisi arıyor. Uğur Mumcu, bir yandan vargüçüyle sömürgeci vahşeti kutsarken, diğer yandan PKK'yi önlemenin yolunu demokrasiye geçmekte buluyor. Hangi demokrasi? Biraz burjuva zekası olan, demokrasinin burjuva anlamda olsa bile güçlü bir ekonomik, siyasal, demokratik geleneğe ve tarihi mücadeleye denk düştüğünü bilir. U. Mumcu'nun kastettiği 12 Eylül faşizminin örtülü halidir. Türk burjuvazisi toplumsal-tarihsel gerçek olarak demokratik olamaz, faşist olmak zorundadır. Bir halkı ezen, emperyalizme bağımlı bir ülkede en kısa tanımıyla burjuva demokrasisi olamaz.

Türk Burjuvazisi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Uluslararası Alana Yansıyan Gücü Karşısında da Yenilgisini İtiraf Etmektedir

Türk devlet yetkilileri ve burjuva basını vargüçleri ile Avrupa Parlamentosunun bir kararına atıf yaparak, PKK'nin eylemine zemin oluşturduğunu yazmaktadırlar. Basın "Rum, Ermeni, Kürt" ittifakından, dem vurmaya, Avrupa'ya verip verilmeye başladı. Hemen hemen tümü Avrupa'nın "Türkiye'yi paylaşım planından", Sevr'in hortlatılmasından" bahsetmeye başladılar. Tutarsızlık ve panik iflasın göstergesidir. Avrupa Parlamentosu'nun Ermeni katliamı, Rum halkları ve Kürtlerle ilgili kararı haklı, doğru ve tarihsel gerçekleri yansıtmaktadır. Türk devletinin tepkisi Ermeni katliamını gündemleştirir karar değildir. Onları kudurtan "Kürdistan sorununun göndeme" gelmesidir. Çünkü, sonlarını getirecek Kürdistan ulusal Kurtuluş Mücadelesidir. 24 Haziran '87 tarihli Milliyet'te M. Ali Birand, bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalmaktadır. K. Evren, tepkisini kudurmuşluğa vardırdı. Türkiye'yi Avrupa ülkesi olarak gören ve AT'a girmeye çalışan K. Evren birden Avrupa'ya küfretmeye, Hristiyan-Müslüman ayrımını işlemeye, kin ve şovenizm kusmaya başladı. "Türkiye'nin NATO'daki konumunun gözden geçirilmesi gerektiğini" söyledi... Ancak bu sözler, çaresizlikten başka anlam ifade etmediğinde herkes birleşti ve kimse K. Evren'i ciddiye almadı. 1830'dan beri Türk egemenleri Batı kapitalizmine bağlıdır. 1850 Kırım savaşıyla Türk ordusu uyu ordu haline geldi... Osmanlı ordusu, emperyalist çıkarların bekçi köpeği oldu. Emperyalistlere tek mermi sıkmayan kemalist ordunun ulusallığı savunmasız Kürt, Rum, Ermeni halkına karşı gerçekleştirildiği katliamlardır. Daha 1920'lerde Türk burjuvazisi, emperyalizme uzlaşmış; Türk burjuvazisi, sosyalizme karşı emperyalizmin bekçi